

Arrest

nr. 140 328 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger van Sheikh origine. U bent geboren op X te X, waar u ook woonde tot uw vertrek uit uw land van herkomst. U werkte na uw studies in de winkel van uw oom. U reisde hiervoor enkele keren per week naar de bazaar in Gujranwala om stock in te slaan. Tijdens deze bezoeken aan de bazaar leerde u in 2012 een meisje kennen, Aisha genaamd. U wisselde telefoonnummers uit, en wanneer u naar de bazaar moest liet u haar iets weten zodat jullie elkaar er konden ontmoeten. Ergens in 2012 sloeg deze vriendschap om in een relatie. Begin 2013 werd deze relatie serieuzer. Ze vertelde u in vertrouwen dat ze eigenlijk niet Aisha heette, maar Maria,

en dat ze christen was. U was wat verrast, maar besloot toch om met haar te trouwen. Jullie bespraken dit aanstaande huwelijk met jullie respectievelijke families, doch zowel haar als uw familie waren hiertegen gekant, omdat jullie niet dezelfde religie deelden. Een week na deze afwijzing liepen jullie samen weg naar Karachi, waar jullie in een huurhuis verbleven. Omdat de veiligheidssituatie er niet goed was en u geen werk kon vinden, keerden jullie 3 weken later echter terug naar jullie beider families. Jullie onderhielden verder telefonisch contact. In mei 2013 vertelde uw vriendin dat haar broer, die in de gevangenis had gezeten voor zware gewelddelicten, vrijgekomen was. Hij had vernomen van jullie relatie en had zijn zus, uw vriendin, geslagen. Enige tijd later, in juli of augustus van dat jaar, bedreigde hij u telefonisch. U belde hem nadien op omdat u wilde afspreken om de situatie uit te praten met hem. Echter, op de afgesproken plaats wachtte hij u op met enkele vrienden. Ze namen u mee naar een werkplaats, waar ze u mishandelden en bedreigden. Daarna werd u vrijgelaten, maar de broer van uw vriendin dreigde dat u in geen geval de politie mocht contacteren, wat u dan ook niet deed. U had wel af en toe nog telefonisch contact met uw vriendin. In september 2013 werd u door haar broer gecontacteerd. Hij bedreigde u, omdat u nog steeds contact onderhield met zijn zus. Op 16 oktober voegde hij de daad bij het woord en probeerde hij, vergezeld van zijn vrienden, u op straat voor de winkel van uw oom te ontvoeren. Hij was bovendien gewapend. Omdat er tumult ontstond door de vele omstaanders, diende de bende echter te vluchten. Na dit incident nam u contact op met uw advocaat, waarna u naar de politie ging. U vertelde er wat er u overkomen was en dat werd neergeschreven. Omdat er verder niets gebeurde, ging u naar uw advocaat, die in uw naam naar de rechtbank ging om daar een zaak in te dienen. U was zo bang, dat u zelf niet op de rechtbank kon verschijnen. Omdat uw oom vreesde voor mogelijke problemen in zijn winkel, werd u er ontslagen. U bleef sindsdien thuis en had geen contact meer met uw vriendin, maar u werd wel nog telefonisch bedreigd. Uw oom contacteerde vervolgens een smokkelaar om u naar het buitenland te brengen.

Op 18 april 2014 vertrok u vanuit Gujrat naar Lahore, waar u diezelfde dag samen met de smokkelaar een vlucht had naar Qatar. Vandaaruit vlogen jullie via Zweden naar Finland, om van Finland een vlucht naar België te nemen. De smokkelaar bracht u onder bij een kennis van hem. Hij vertelde u dat hij u na zijn reis naar Spanje naar de asielinstanties zou brengen. U verbleef een maand bij de kennis van de smokkelaar, waarna u in een taxi werd gezet die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken afzette. Een maand na uw aankomst, op 20 mei 2014, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische instanties.

Ter staving van uw relaas legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, uw geboorteakte (afgifte oktober 2013), een krantenartikel over het incident in oktober 2013, de klacht die u indiende bij de politie, en een bewijs van de klacht die uw advocaat indiende bij de rechtbank.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u de broer van uw christelijke vriendin vreest, die u zou willen vermoorden omdat u tegen zijn wil contact bleef houden met zijn zus. U zou voor deze problemen geen gehoor hebben gevonden bij de politie.

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. U legt immers onaannemelijke verklaringen af omtrent de problemen die het hoofdmotief voor uw vertrek zouden vormen.

Zo is het vooreerst hoogst opmerkelijk dat u bijzonder weinig details kan verstrekken over uw beweerde - christelijke - vriendin, en u onaannemelijk vaag blijft over jullie vermeende relatie.

Er werd vastgesteld dat uw kennis over voor de hand liggende identiteitsgegevens van het meisje waar u meer dan een jaar een relatie mee had én mee zou gaan trouwen, onaanvaardbaar beperkt is. U kent vooreerst de volledige naam van uw vriendin niet (CGp3-4). Ook de namen van haar ouders dient u schuldig te blijven (CGp4). U weet dat ze een broer en een zus heeft, maar kent de naam van haar zus niet, noch de echte naam van haar broer (CGp4). U kent de geboortedatum van uw vriendin niet, maar schat dat ze ongeveer 19 jaar is (CGp4). U heeft geen weet of ze ooit naar school is geweest, hoewel ze op het moment van jullie ontmoeting in 2012 nog maar 17 zou geweest zijn, wat kan gezien worden als schoolgaande leeftijd. Dat jullie hier nooit over zouden gesproken hebben (CGp4), is hoogst onwaarschijnlijk. Nog frappanter is dat u haar adres niet kent (CGp4). Hoewel u verklaarde dat uw vriendin christen was, bent u niet op de hoogte of ze haar religie praktiseerde of niet (CGp6).

Daarnaast verklaarde u nog dat u telefoonnummers uitwisselde en dat u haar belde wanneer u naar de bazaar ging, waar jullie elkaar dan ontmoetten (CGp5). Later stelde u echter haar telefoonnummer niet te kennen (CGp5). Pas wanneer u de vraag werd gesteld hoe u dan contact kon hebben, verklaarde u dat zij u telkens met iemand anders telefoon zou gebeld hebben, wat een laattijdige, onaannemelijke verklaring is. Geconfronteerd met uw weinig coherente verklaring, antwoordde u slechts: "ik had het nummer gekregen van haar vriendin. Daarna waren er altijd gemiste oproepen van andere nummers, en belde ik haar terug", wat geen afdoende uitleg biedt voor uw eerdere verklaring als zou u naar haar gebeld hebben om te melden wanneer u op de bazaar zou zijn. Bovendien is uw uitleg in strijd met uw eerdere stelling dat u niet weet of ze ooit over jullie relatie verteld had aan vrienden,

aangezien ze gsm's van vrienden of kennissen zou gebruikt hebben om u te bereiken (CGp5), waarvoor u evenmin een verhelderende verklaring wist te bieden (CGp5-6: "ja, dat zal ze dan wel gedaan hebben, maar ik heb het aan niemand verteld").

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u niet kan aangeven sinds wanneer jullie precies een relatie begonnen. U stelde dat jullie sinds 2012 een relatie hadden, maar dat u de maand, noch het seizoen kent. Gevraagd om de startdatum van uw relatie iets preciezer te situeren dan in 2012, antwoordde u: "neen, ik heb geen idee" (CGp5), wat opmerkelijk is. Ook het moment waarop u stappen zou gezet hebben om met haar te kunnen trouwen, of het moment waarop u samen naar Karachi vluchtte, kan u niet preciezer situeren dan in 2013. De maand of het seizoen weet u niet meer (CGp8 - 9), wat hoogst opmerkelijk is, gezien het hier om essentiële, belangrijke momenten in uw leven ging en het kernelementen in uw asielrelaas betreffen.

Daarnaast vallen nog enkele opmerkelijke kanttekeningen te maken bij uw beweerde relatie. Zo verklaarde u steeds op de bazaar van Gujranwala af te spreken met uw vriendin, wat toch een publieke, druk bezochte plaats is. Evenwel stelde u dat uw vriendin de bazaar stiekem bezocht en niemand op de hoogte was van jullie relatie, wat weinig aannemelijk lijkt te zijn, aangezien jullie enige ontmoetingsplaats dergelijke publieke locatie was (CG p5). Ook uw verklaringen over het ogenblik waarop uw vriendin haar ware naam en haar religie aan u meedeelde, zijn hoogst bevreemdend. Toen u gevraagd werd of u nooit over haar religie gesproken had, antwoordde u immers: "neen. In 2013 werden we serieus in onze relatie, en ik zei 'dat is geen probleem'." Gevraagd naar uw reactie toen uw vriendin u vertelde dat ze christen was en Maria heette, antwoordde u nog: "Niets speciaal. Ik was een beetje gechoqueerd, dat was al" (CGp6), waarna u zou besloten hebben om te trouwen (CGp7, CGp8). Er kan nog worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw vermeende relatie nog verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat u reeds 6 maanden voor uw vertrek uit uw land van herkomst geen contact meer had met uw vriendin, noch hier enige poging toe ondernam (CGp6), hoewel u oppert dat ze misschien door haar broer vermoord zou kunnen zijn (CGp7). U geeft hiervoor als reden dat u bang zou zijn van haar broer na het incident op 16 oktober 2013, en dat u veel stress had (CGp6). Dat u geen enkele inspanning ondernam om te achterhalen hoe het uw vriendin vergaat, óók niet nadat u veilig in België was aangekomen ("omdat ik zelfs niet weet of ze nog daar is of ze naar ergens anders is gegaan", CGp6), doet de geloofwaardigheid van uw relaas verder teniet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan uw vermeende relatie geen geloof gehecht worden. Bijgevolg zijn ook de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid ongeloofwaardig.

Deze vaststelling wordt versterkt door enkele opvallende verklaringen van uwentwege aangaande de problemen die u met de broer van uw vermeende vriendin zou gekend hebben. Zo is het opmerkelijk dat de broer van uw vriendin reeds in mei 2013 vrijkwam, op de hoogte gesteld werd van jullie verboden relatie, en hij uw vriendin in mei 2013 om deze reden sloeg (CGp7, DVZ vragenlijst 3.5), maar dat hij u pas in juli of augustus 2013 – telefonisch- bedreigde (CGp7). Het is tevens weinig waarschijnlijk dat u hem hierna zélf nog contacteerde, om de situatie uit te klaren, en daartoe met hem zou hebben afgesproken (CGp7-8), wetende dat de man een veroordeelde crimineel is, waarvan u bovendien wist dat hij eerder reeds zware gewelddelicten had gepleegd (CGp 5, p7). Het mag ook verwonderen dat u, ondanks de mishandelingen die u te verduren kreeg van de broer en diens bende in augustus 2013, niet meteen naar de politie stapte, hoewel het een gekende crimineel betrof die eerder reeds werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf omwille van gelijkaardige feiten. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u : "neen. Ik wou mijn relatie nog behouden met mijn vriendin, daarom wou ik het nog één keer proberen". Toen u er vervolgens op gewezen werd dat de man u had mishandeld en uw vriendin door hem werd geslagen, stelde u : "hij had me bedreigd. Toen ik naar huis kwam was ik heel bang. Hij had gezegd dat hij iets tegen mij of mijn familie zou doen" (CGp8), wat geen afdoende verklaring biedt waarom u hem niet aangaf, te meer daar u na het tweede incident wél naar de politie stapte (CGp11). Er kan aan uw relaas dan ook geen enkel geloof gehecht worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken

binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven worden aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PoK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart - waarvan u geen origineel weet voor te leggen - en uw geboorteakte bevatten uitsluitend identiteitsgegevens, die hier echter niet betwist worden. Het is overigens opvallend dat u pas op 1 oktober 2013, amper enkele maanden voor uw vertrek en vlak voor het beslissende incident op 16 oktober 2013, een geboorteakte ging afhalen. Wanneer u hierover aangesproken werd, antwoordde u slechts: "zomaar, omdat ik geen geboorteakte had, het is nodig, het is een belangrijk document", gevolgd door "ik heb het nooit nodig gehad, maar ik had het zomaar gevraagd" (CGp15), wat geen overtuigende uitleg is voor uw opvallende démarche. Er moet benadrukt worden dat deze geboorteakte niet werd voorgelegd bij de DVZ, hoewel ze uw hele reis bij u zou zijn geweest (CGp14). Uw verklaring valt dan moeilijk te rijmen met de expliciete vraagstelling bij de DVZ aangaande uw bezit van een geboorteakte en uw al even expliciete antwoord (DVZ gehoorverslag, vraag 26B: ambtenaar: 'had u een geboorteakte?' az: ja. Ambtenaar: 'waar is het?' az: 'ik liet het achter in Pakistan' ambtenaar: 'waarom?' az: omdat het niet nodig was om mee te nemen'). De herkomst en authenticiteit van uw geboorteakte kan dan ook betwijfeld worden.

Uw originele identiteitskaart heeft u naar eigen zeggen moeten afgeven aan de smokkelaar, naar eigen zeggen "om naar het buitenland te komen" (CGp12). Geconfronteerd met het feit dat een identiteitskaart onvoldoende is voor uw buitenlandse reis, stelde u slechts: "ik weet het niet, hij nam mijn identiteitskaart en mijn paspoort" (CGp12), wat geen afdoende uitleg is voor de afwezigheid van dergelijk belangrijk identiteitsdocument. Ook uw internationale paspoort zou bij de smokkelaar achtergebleven zijn. Het is frappant dat u zelfs niet bij benadering kan duiden wanneer u dit internationale paspoort zou hebben aangevraagd (CGp12), en bovendien verklaarde dat u het "zomaar" aanvroeg (CGp13). De vaagheid van uw verklaringen betreffende uw reis en identiteitsdocumenten

werpt ernstige twijfels over de manier waarop u naar België gereisd bent, evenals het ogenblik en de wijze waarop u deze reis plande.

Deze twijfels worden verder ondersteund door uw verklaringen betreffende uw reisroute. Zo stelde u per vliegtuig van Lahore naar Qatar te zijn gevlogen, gevolgd door een vlucht via Zweden naar Finland, om van daaruit opnieuw per vliegtuig in België aan te komen (CGp16). U zou naar eigen zeggen op geen enkel moment uw reisdocument in handen gehad hebben en u verklaarde niets te weten over eventuele visa (CGp13, p16). Ook wanneer u geconfronteerd werd met de informatie waarover het CGVS beschikt in verband met de persoonlijke aard van de identiteitscontroles bij het binnenkomen van de Schengenzone, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, bleef u volharden dat uw paspoort bij de smokkelaar bleef (CGp13). Uw verklaringen aangaande het verloop van de identiteitscontrole bij binnenkomst van de Schengenzone strookt dan ook niet met de algemeen bekende informatie. Uw verklaringen zijn nog minder aannemelijk, gezien uw bewering dat de smokkelaar u niet gebriefd zou hebben over wat u diende te antwoorden indien iemand u toch persoonlijk zou aanspreken. Gezien het risico om door de mand te vallen bij uw hachelijke reis, dragen deze verklaringen bij tot de ongeloofwaardigheid van uw reisroute.

Er dient verder benadrukt te worden dat documenten slechts volledige, geloofwaardige, coherente verklaringen kunnen ondersteunen, doch deze niet vervangen. Dit geldt des te meer gezien de hoge graad van corruptie in uw land van herkomst. In casu werd vastgesteld dat aan uw verklaringen betreffende uw relatie en de problemen die u daarop volgend met de broer van uw vriendin gekend zou hebben, geen geloof kon worden gehecht. Bijgevolg verliezen ook de documenten die u ter ondersteuning van dit ongeloofwaardige relaas voorlegt, hun bewijskracht. Bovendien vallen enkele opmerkingen te maken aangaande de door u voorgelegde bewijsstukken. Zo is het opmerkelijk dat u verklaarde op 16 oktober 2013 te zijn aangevallen door de broer van uw vriendin en diens vrienden. Het krantenartikel ter bewijs van dit incident staat echter in een krant van november 2013, minstens twee weken na de feiten dus. Nochtans staat in de hoofding van de krant duidelijk vermeld dat het om een daily gaat, een dagelijkse uitgave dus. Ook wat betreft de bewijsstukken in verband met de hulp die u bij politie en rechtbank zou hebben gezocht, vallen bemerkingen te maken: tijdens uw gehoor bij de DVZ verklaarde u nog dat u 2 dagen na het incident op 16 oktober naar de politie ging en er een FIR (First Information Report) liet opmaken (DVZ vragenlijst 3.5). Ten tijde van uw gehoor op het CG daarentegen bracht u een 'eerste aanvraag' naar voren, dewelke u naar eigen zeggen twee dagen na het incident bij de politie indiende (CGp11). Het betreft hier echter geenszins een FIR, doch wel een geschreven verklaring van uwentwege, enkel ondertekend door uzelf, en - opmerkelijk genoeg - daterend van 22 oktober 2013, zijnde 4 dagen na het incident, en geen 2, zoals u eerder consequent beweerde (CG p11, DVZ vragenlijst 3.5). U verklaarde de tegenstrijdigheid in uw verklaringen aangaande de aard van het document door te stellen dat u het verschil tussen een 'eerste aanvraag' en een FIR niet kent (CGp15), wat voorbijgaat aan de inhoud van het tweede door u voorgelegde document, namelijk het schrijven van de rechtbank, waarin de opsteller expliciet vraagt om alsnog een FIR in uw zaak op te stellen, en dit op uw expliciete aangeven.

Er moet nog opgemerkt worden dat u tijdens uw initiële gehoor bij de DVZ met geen woord repte over de gerechtelijke stappen die uw advocaat nadien nog bij de rechtbank zou gezet hebben (DVZ vragenlijst 3.5), zonder hiervoor een redelijke uitleg te bieden (CGp15), wat de bewijswaarde van het door u voorgelegde document van de rechtbank danig ondermijnt. Het feit dat u niet op de hoogte blijft te zijn van de verdere afwikkeling van uw klacht bij de rechtbank (CGp12) noch de volledige naam van uw advocaat kent (CG p12), die nochtans op het door u voorgelegde document tot twee keer toe staat vermeld, en tevens de envelop waarin deze documenten u zouden bereikt hebben na uw aankomst in België ontbreekt (CGp14), doet de bewijswaarde van dit document verder teniet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot

oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u de broer van uw christelijke vriendin vreest, die u zou willen vermoorden omdat u tegen zijn wil contact bleef houden met zijn zus. U zou voor deze problemen geen gehoor hebben gevonden bij de politie.*

U bent er om onderstaande redenen echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken. U legt immers onaannemelijke verklaringen af omtrent de problemen die het hoofdmotief voor uw vertrek zouden vormen.

Zo is het vooreerst hoogst opmerkelijk dat u bijzonder weinig details kan verstrekken over uw beweerde - christelijke – vriendin, en u onaannemelijk vaag blijft over jullie vermeende relatie.

Er werd vastgesteld dat uw kennis over voor de hand liggende identiteitsgegevens van het meisje waar u meer dan een jaar een relatie mee had én mee zou gaan trouwen, onaanvaardbaar beperkt is. U kent vooreerst de volledige naam van uw vriendin niet (CGp3-4). Ook de namen van haar ouders dient u schuldig te blijven (CGp4). U weet dat ze een broer en een zus heeft, maar kent de naam van haar zus niet, noch de echte naam van haar broer (CGp4). U kent de geboortedatum van uw vriendin niet, maar schat dat ze ongeveer 19 jaar is (CGp4). U heeft geen weet of ze ooit naar school is geweest, hoewel ze op het moment van jullie ontmoeting in 2012 nog maar 17 zou geweest zijn, wat kan gezien worden als schoolgaande leeftijd. Dat jullie hier nooit over zouden gesproken hebben (CGp4), is hoogst onwaarschijnlijk. Nog frappanter is dat u haar adres niet kent (CGp4). Hoewel u verklaarde dat uw vriendin christen was, bent u niet op de hoogte of ze haar religie praktiseerde of niet (CGp6)

Daarnaast verklaarde u nog dat u telefoonnummers uitwisselde en dat u haar belde wanneer u naar de bazaar ging, waar jullie elkaar dan ontmoetten (CGp5). Later stelde u echter haar telefoonnummer niet te kennen (CGp5). Pas wanneer u de vraag werd gesteld hoe u dan contact kon hebben, verklaarde u dat zij u telkens met iemand anders telefoon zou gebeld hebben, wat een laattijdige, onaannemelijke verklaring is. Geconfronteerd met uw weinig coherente verklaring, antwoordde u slechts: “ik had het nummer gekregen van haar vriendin. Daarna waren er altijd gemiste oproepen van andere nummers, en belde ik haar terug”, wat geen afdoende uitleg biedt voor uw eerdere verklaring als zou u naar haar gebeld hebben om te melden wanneer u op de bazaar zou zijn. Bovendien is uw uitleg in strijd met uw eerdere stelling dat u niet weet of ze ooit over jullie relatie verteld had aan vrienden, aangezien ze gsm's van vrienden of kennissen zou gebruikt hebben om u te bereiken (CGp5), waarvoor u evenmin een verhelderende verklaring wist te bieden (CGp5-6: “ja, dat zal ze dan wel gedaan hebben, maar ik heb het aan niemand verteld”).

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u niet kan aangeven sinds wanneer jullie precies een relatie begonnen. U stelde dat jullie sinds 2012 een relatie hadden, maar dat u de maand, noch het seizoen kent. Gevraagd om de startdatum van uw relatie iets preciezer te situeren dan in 2012, antwoordde u: “neen, ik heb geen idee” (CGp5), wat opmerkelijk is. Ook het moment waarop u stappen zou gezet hebben om met haar te kunnen trouwen, of het moment waarop u samen naar Karachi vluchtte, kan u niet preciezer situeren dan in 2013. De maand of het seizoen weet u niet meer (CGp8 - 9), wat hoogst opmerkelijk is, gezien het hier om essentiële, belangrijke momenten in uw leven ging en het kernelementen in uw asielrelaas betreffen.

Daarnaast vallen nog enkele opmerkelijke kanttekeningen te maken bij uw beweerde relatie. (...) Ook uw verklaringen over het ogenblik waarop uw vriendin haar ware naam en haar religie aan u meedeelde, zijn hoogst bevreemdend. Toen u gevraagd werd of u nooit over haar religie gesproken had, antwoordde u immers: “neen. In 2013 werden we serieus in onze relatie, en ik zei ‘dat is geen probleem’.” Gevraagd naar uw reactie toen uw vriendin u vertelde dat ze christen was en Maria heette,

antwoordde u nog: “Niets speciaal. Ik was een beetje gechoqueerd, dat was al” (CGp6), waarna u zou besloten hebben om te trouwen (CGp7, CGp8). Er kan nog worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw vermeende relatie nog verder ondermijnd wordt door de vaststelling dat u reeds 6 maanden voor uw vertrek uit uw land van herkomst geen contact meer had met uw vriendin, noch hier enige poging toe ondernam (CGp6), hoewel u oppert dat ze misschien door haar broer vermoord zou kunnen zijn (CGp7). U geeft hiervoor als reden dat u bang zou zijn van haar broer na het incident op 16 oktober 2013, en dat u veel stress had (CGp6). Dat u geen enkele inspanning ondernam om te achterhalen hoe het uw vriendin vergaat, óók niet nadat u veilig in België was aangekomen (“omdat ik zelfs niet weet of ze nog daar is of ze naar ergens anders is gegaan”, CGp6), doet de geloofwaardigheid van uw relaas verder teniet.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan aan uw vermeende relatie geen geloof gehecht worden. Bijgevolg zijn ook de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid ongeloofwaardig.

Deze vaststelling wordt versterkt door enkele opvallende verklaringen van uwentwege aangaande de problemen die u met de broer van uw vermeende vriendin zou gekend hebben. Zo is het opmerkelijk dat de broer van uw vriendin reeds in mei 2013 vrijkwam, op de hoogte gesteld werd van jullie verboden relatie, en hij uw vriendin in mei 2013 om deze reden sloeg (CGp7, DVZ vragenlijst 3.5), maar dat hij u pas in juli of augustus 2013 – telefonisch- bedreigde (CGp7). Het is tevens weinig waarschijnlijk dat u hem hierna zélf nog contacteerde, om de situatie uit te klaren, en daartoe met hem zou hebben afgesproken (CGp7-8), wetende dat de man een veroordeelde crimineel is, waarvan u bovendien wist dat hij eerder reeds zware gewelddelicten had gepleegd (CGp 5, p7). Het mag ook verwonderen dat u, ondanks de mishandelingen die u te verduren kreeg van de broer en diens bende in augustus 2013, niet meteen naar de politie stapte, hoewel het een gekende crimineel betrof die eerder reeds werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf omwille van gelijkaardige feiten. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u : “neen. Ik wou mijn relatie nog behouden met mijn vriendin, daarom wou ik het nog één keer proberen”. Toen u er vervolgens op gewezen werd dat de man u had mishandeld en uw vriendin door hem werd geslagen, stelde u : “hij had me bedreigd. Toen ik naar huis kwam was ik heel bang. Hij had gezegd dat hij iets tegen mij of mijn familie zou doen” (CGp8), wat geen afdoende verklaring biedt waarom u hem niet aangaf, te meer daar u na het tweede incident wél naar de politie stapte (CGp11). Er kan aan uw relaas dan ook geen enkel geloof gehecht worden.”.

De voormelde motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift hoofdzakelijk zijn verklaringen herhaalt. Zo herhaalt hij met het argument dat hij geen hulp kon vragen bij de politie omdat hij bang was dat de bende opnieuw zou toeslaan slechts zijn eerdere verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De stelling dat hij bang was dat de politie hem niet afdoende zou beschermen is daarenboven slechts een *post factum* verklaring. Hij brengt overigens geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat de politie hem niet afdoende zou kunnen beschermen. Verzoekers argumentatie kan geen afdoende verklaring bieden voor het feit dat verzoeker hem niet aangaf, te meer daar verzoeker na het tweede incident wél naar de politie stapte (stuk 3, gehoorverslag, p. 11).

Waar verzoeker erop wijst dat hij niet veel details kon geven over het meisje waarmee hij een relatie had omdat zij een geheime relatie hadden, elkaar niet zo veel konden zien, afspraken in het geheim, geen lange gesprekken konden voeren, en elkaar op de bazaar enkel konden “zien”, meent de Raad dat dit geen afdoende verklaringen biedt voor verzoekers fundamentele onwetendheid.

Verzoeker weet nagenoeg niets van het meisje waarmee hij beweert een relatie te hebben. Zo kent verzoeker zelfs de volledige naam van zijn vriendin, de namen van haar ouders en zus, de echte naam van haar broer en haar adres niet (stuk 3, gehoorverslag, p. 3, 4). Evenmin kent verzoeker de geboortedatum van zijn vriendin noch weet hij of ze ooit naar school is geweest, hoewel ze op het moment van hun ontmoeting in 2012 nog maar 17 zou geweest zijn (stuk 3, gehoorverslag, p. 4, 5), wat kan gezien worden als schoolgaande leeftijd. Hoewel verzoeker verklaarde dat zijn vriendin christen was, is hij ook niet op de hoogte of ze haar religie praktiseerde of niet (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). De Raad stelt tevens vast dat ze mekaar regelmatig telefonisch spraken en dat ze mekaar zagen op de bazaar (stuk 3, gehoorverslag, p. 5). Ook verklaarde verzoeker dat hij drie weken met haar in een huis heeft samengewoond in Karachi (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Op basis van deze verklaringen is het niet aannemelijk dat verzoekers kennis dermate beperkt is.

Het argument dat hij geen contact meer met zijn vriendin heeft omdat hij nog meer problemen voor haar en voor zijn familie wil vermijden, kan niet verklaren waarom verzoeker geen enkele inspanning ondernam om te achterhalen hoe het zijn vriendin vergaat, zelfs niet nadat hij veilig in België was aangekomen en zeker omdat hij denkt dat ze mogelijks zou vermoord zijn door haar broer (stuk 3, gehoorverslag, p. 7). Een dergelijke desinteresse doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde relatie.

De Raad stelt overigens vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dat hij niet geprobeerd had haar te contacteren omdat hij niet wist waar ze was (stuk 3, gehoorverslag, p. 6), hetgeen een volledig andere reden is dan deze die hij thans opgeeft en zelfs enigszins tegenstrijdig met elkaar.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan*" "*Actuele Veiligheidssituatie*" van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Bij de aanvullende nota voegt de verwerende partij de COI Focus "*Pakistan Overzicht van landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie*" van 12 november 2014. Hieruit blijkt dat in de loop van 2014 de veiligheidssituatie in Pakistan gekenmerkt bleef door het gewapende conflict in het noordwesten van het land, nationalistische opstand in Balochistan, etno-politiek geweld in Karachi en toenemend sektarisch geweld. Ook het offensief dat het Pakistaanse leger in mei 2014 opstartte in Noord-Waziristan vormt de voornaamste nieuwe ontwikkeling wat betreft de veiligheidssituatie.

Uit de voormelde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Actueel is er voor burgers uit de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat de interne situatie van Pakistan onveilig is, waarvoor hij verwijst naar het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken dat hij bij zijn verzoekschrift voegt. Het betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande, gezien het reisadvies niet slaat op de concrete situatie van de verzoekende partij, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF